



ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ
ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ
ΑΡΧΗ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ
Ταχ. Δ/ση: Λεωφ. Θηβών 196-198,
Αγ. Ιωάννης Ρέντης- Νίκαια
Ταχ. Κώδικας: 18233
Πληροφορίες:
Τηλέφωνα: 2131629721 -22 -23
e-mail: appealsauthority@migration.gov.gr

Αθήνα, 16 Ιουνίου 2022

Αρ.Πρωτ: 345521

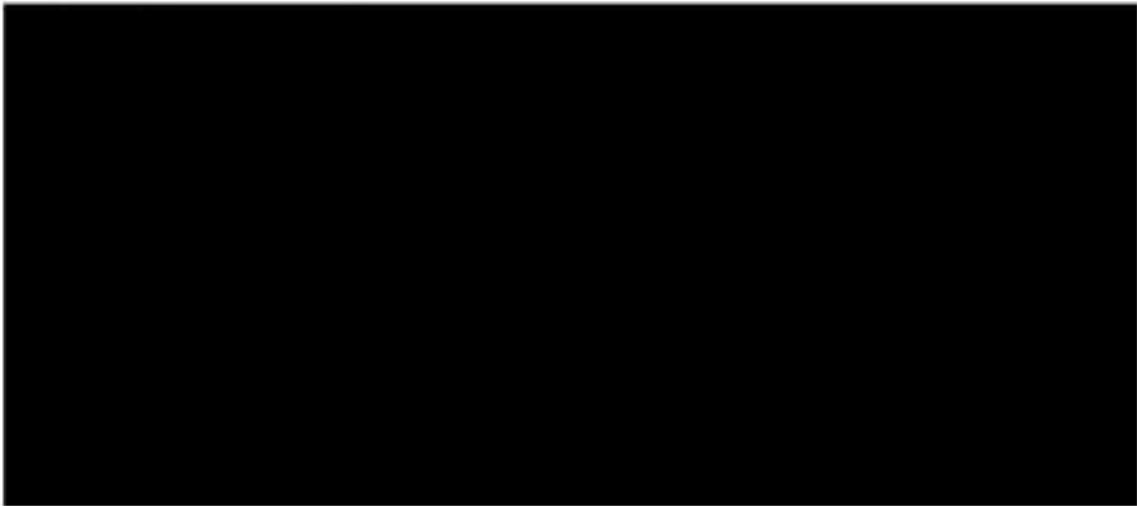
ΑΠΟΦΑΣΗ –Β΄ βαθμός

Decision on appeal

Στην Αθήνα, στην έδρα της Αρχής Προσφυγών, στις 21 Μαρτίου 2022, ημέρα Δευτέρα, μετά από πρόσκληση του Προέδρου αυτής, σε συνέχεια του 152551/16-3-2022 εγγράφου της Διευθύντριας της Αρχής Προσφυγών, συνεδρίασε δημόσια, με Μονομελή Σύνοψη, η 3η Ανεξάρτητη Επιτροπή Προσφυγών, αποτελούμενη από την Ευδοξία Γουδή, Πρόεδρο Πρωτοδικών Δ.Δ., τακτικό μέλος αυτής, και Γραμματέα την Αγγελική Καραμανώλη, υπάλληλο της Αρχής Προσφυγών,

για να αποφασίσει επί της 18126/12-1-2022 (και σε στοιχεία κατάθεσης 18218/12-1-2022) ενδικοφανούς προσφυγής του, κατά δήλωσή του, πολίτη Αφγανιστάν [REDACTED] (επ) του [REDACTED] και της [REDACTED]

με ημερομηνία γέννησης 01-01-1978, την οποία άσκησε για τον εαυτό του ατομικά και για λογαριασμό των ανήλικων τέκνων του:



κατά της **221315/3-9-2021** απόφασης του Περιφερειακού Γραφείου Ασύλου Πειραιά.

Κατά την ως άνω συνεδρίαση της Επιτροπής, ο προσφεύγων παραστάθηκε μαζί με την πληρεξουσία του δικηγόρο, Ιωάννα-Μαρία Τζεφεράκου (Α.Μ. Δ.Σ.Α. 23494).

Η Επιτροπή έλαβε υπόψη:

α') τις διατάξεις του ν.δ.3989/1959 «Περί κυρώσεως της πολυμερούς Συμβάσεως περί της Νομικής Καταστάσεως των Προσφύγων» (Φ.Ε.Κ. Α' 201), όπως συμπληρώθηκε με τον α.ν.389/1968 «Περί κυρώσεως του Πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης της 31.1.1967 εν σχέσει προς την Νομικήν Κατάστασιν των Προσφύγων» (Φ.Ε.Κ. Α'125),

β') τις διατάξεις του ν.4636/2019 «Περί Διεθνούς Προστασίας και άλλες διατάξεις» (Φ.Ε.Κ. Α' 169 και διόρθωση σφαλμάτων στο Φ.Ε.Κ. Α' 173),

γ') τις διατάξεις του ν.4375/2016 «Οργάνωση και λειτουργία Υπηρεσίας Ασύλου, Αρχής Προσφυγών, Υπηρεσίας Υποδοχής και Ταυτοποίησης σύσταση Γενικής Γραμματείας Υποδοχής, προσαρμογή της Ελληνικής Νομοθεσίας προς τις διατάξεις της Οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου «σχετικά με τις κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας (αναδιτύπωση)» (L 180/29.6.2013), διατάξεις για την εργασία δικαιούχων διεθνούς προστασίας και άλλες διατάξεις» (Φ.Ε.Κ. Α' 51), όπως ισχύουν μετά την τροποποίηση ορισμένων από αυτές με το άρθρο 116 του ως άνω ν.4636/2019 και την κατάργηση άλλων (άρθρων 33-66) με το άρθρο 119 του ίδιου νόμου,

δ') τις διατάξεις του Κανονισμού Λειτουργίας της Αρχής Προσφυγών [απόφαση 3004/15-7-2016 του Αναπληρωτή Υπουργού Εσωτερικών και Διοικητικής Ανασυγκρότησης (Φ.Ε.Κ. Β' 2206), όπως αντικαταστάθηκε-τροποποιήθηκε με την απόφαση 25987/25-11-2019 του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη (Φ.Ε.Κ. Β' 4284)],

ε') την 3006/18-7-2016 κοινή απόφαση των Υπουργών Εσωτερικών και Διοικητικής Ανασυγκρότησης, Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και Οικονομικών, για τη «Συγκρότηση και σύνθεση των Ανεξάρτητων Επιτροπών Προσφυγών των άρθρων 4 και 5 του ν.4375/2016...» (Φ.Ε.Κ. 392 Υ.Ο.Δ.Δ. και διόρθωση σφαλμάτων στο Φ.Ε.Κ. 429 Υ.Ο.Δ.Δ.), όπως τροποποιήθηκε με τη 1061/6-12-2019 κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών, Προστασίας του Πολίτη και Δικαιοσύνης «Ανασυγκρότηση, συμπλήρωση και ανανέωση θητείας των Προέδρων και μελών των Ανεξάρτητων Επιτροπών Προσφυγών της Αρχής Προσφυγών...» (Φ.Ε.Κ. 1035 Υ.Ο.Δ.Δ.),

στ') τη 42799/2021 κοινή απόφαση των Υπουργών Εξωτερικών και Μετανάστευσης και Ασύλου «Καθορισμός τρίτων χωρών που χαρακτηρίζονται ως ασφαλείς και κατάρτιση εθνικού καταλόγου, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 86 του ν.4636/2019 (Α' 169)» (ΦΕΚ Β' 2425/7-6-2021), με την οποία χαρακτηρίζεται η Τουρκία ως ασφαλής τρίτη χώρα για τους αιτούντες με καταγωγή από το Αφγανιστάν (άρθρο μόνο περ.β'),

ζ') τις διατάξεις του ν.3707/2011 «Ίδρυση Υπηρεσίας Ασύλου και Υπηρεσίας Πρώτης Υποδοχής, προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας προς τις διατάξεις της Οδηγίας 2008/115/ΕΚ "σχετικά με τους κοινούς κανόνες και διαδικασίες στα κράτη - μέλη για την επιστροφή των παρανόμως διαμενόντων υπηκόων τρίτων χωρών" και λοιπές διατάξεις» (Φ.Ε.Κ. Α' 7), όπως ισχύουν,

η') τα στοιχεία του διοικητικού φακέλου.

Κατόπιν σκέφτηκε σύμφωνα με τον νόμο:

I. Η διαδικασία που ακολουθήθηκε

1. Ο προσφεύγων εμφανίστηκε στις 24-11-2020 στο Περιφερειακό Γραφείο Ασύλου (Π.Γ.Α.) Πειραιά και υπέβαλε αίτημα χορήγησης καθεστώτος διεθνούς προστασίας για τον ίδιο ατομικά και για λογαριασμό των αναφερόμενων ως άνω πέντε ανήλικων τέκνων του.

2. Στη συνέχεια, παραστάθηκε αυτοπροσώπως στην προβλεπόμενη για την εξέταση του αιτήματός του συνέντευξη, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 25-8-2021

από και προς τη γλώσσα Dari (την οποία δήλωσε ως γλώσσα επικοινωνίας του κατά την καταγραφή), με τη συνδρομή πιστοποιημένου διερμηνέα. Σε συνέντευξη παραστάθηκε, την ίδια ως άνω ημερομηνία, και η δεκαεξάχρονη κόρη του [REDACTED] ενώ ως προς τα υπόλοιπα ανήλικα τέκνα του, η λήψη προφορικής συνέντευξης δεν κρίθηκε αντικειμενικά δυνατή, ενόψει της μικρής ηλικίας τους (άρθρο 77 παρ.7 του ν.4636/2019). Κατά την έναρξη της συνέντευξης, οι παραπάνω ενημερώθηκαν ότι η αίτησή τους θα εξεταστεί στο πλαίσιο του άρθρου 86 του ν.4636/2019, καθώς η Τουρκία, που είναι η χώρα από την οποία εισήλθαν στην ελληνική επικράτεια, συμπεριλαμβάνεται στον εθνικό κατάλογο των Ασφαλών Τρίτων Χωρών και τεκμαίρεται ότι αυτοί δεν θα κινδυνεύσουν με δίωξη ή σοβαρή βλάβη σε περίπτωση επιστροφής τους εκεί. Κλήθηκαν δε σε περίπτωση που έχουν σοβαρούς λόγους να πιστεύουν το αντίθετο να τους παραθέσουν.

3. Ακολούθως, η αίτηση του προσφεύγοντος απορρίφθηκε με τη 221315/3-9-2021 απόφαση του Περιφερειακού Γραφείου Ασύλου Πειραιά, ως απαράδεκτη, σύμφωνα με το άρθρο 84 παρ.1 περ. δ' του ν.4636/2019, καθώς κρίθηκε ότι η Τουρκία είναι γι' αυτόν και τα τέκνα του ασφαλής τρίτη χώρα, σύμφωνα με το άρθρο 86 του ίδιου νόμου. Με την ίδια απόφαση διατάχθηκε η επανεισδοχή όλων στην Τουρκία.

4. Κατά της ανωτέρω απορριπτικής απόφασης, που απεστάλη στον προσφεύγοντα ηλεκτρονικά στις 22-12-2021 (βλ. τη σχετική ειδοποίηση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου) και τεκμαίρεται ότι επιδόθηκε σ' αυτόν στις 24-12-2021, ο τελευταίος άσκησε, εμπροθέσμως (σύμφωνα με το άρθρο 92 παρ. 1 περ. δ' του ν.4636/2019) και εν γένει παραδεκτώς, την κρινόμενη προσφυγή, ατομικά για τον ίδιο και για λογαριασμό των πέντε ανήλικων τέκνων του.

II. Οι προβαλλόμενοι στη συνέντευξη ισχυρισμοί

1. Ο προσφεύγων επιβεβαίωσε, καταρχάς, τα προσωπικά του στοιχεία (όνομα, επώνυμο, πατρώνυμο, ημερομηνία γέννησης, εθνικότητα), όπως αυτά είχαν καταγραφεί κατά την υποβολή του αιτήματός του. Επιβεβαίωσε, επίσης, ότι κατάγεται από την Qarabagh της Kabul, ότι ανήκει στην εθνοτική ομάδα Pashtun και ότι είναι μουσουλμάνος σουνίτης στο θρήσκευμα. Ως προς την οικογενειακή του κατάσταση επανέλαβε ότι είναι έγγαμος με την ομοεθνή του [REDACTED] και έχει αποκτήσει μαζί της έξι συνολικά τέκνα. Προσέθεσε δε ότι η σύζυγός του και ο μεγαλύτερος ενήλικος γιος τους, [REDACTED] βρίσκονται πλέον στη Γερμανία ως αιτούντες άσυλο. Τα υπόλοιπα πέντε (άπαντα ανήλικα) τέκνα τους βρίσκονται μαζί του στην Ελλάδα. Το ένα δε από αυτά αντιμετωπίζει σοβαρό πρόβλημα υγείας (χρόνια μετατραυματική

κεφαλαλγία), μετά από επέμβαση στο κεφάλι. Αναφορικά με την πατρική του οικογένεια δήλωσε ότι η μητέρα και τα εννέα αδέρφια του βρίσκονται στο Αφγανιστάν.

2. Η δεκαεξάχρονη κόρη του προσφεύγοντος, ██████████ επιβεβαίωσε επίσης τα προσωπικά της στοιχεία, όπως περιέχονται στην αρχική φόρμα καταγραφής. Ειδικότερα, επιβεβαίωσε, μεταξύ άλλων, ως τόπο γέννησής της την Καбуί του Αφγανιστάν, το γεγονός ότι είναι μαθήτρια, Pashtun ως προς τη εθνοτική καταγωγή και μουσουλμάνα σουνίτισσα στο θρήσκευμα.

3. Αναφορικά με τη διαδρομή που ακολούθησαν, αμφότεροι δήλωσαν ότι εγκατέλειψαν οικογενειακώς το Αφγανιστάν το 2017 και, διερχόμενοι από Πακιστάν και Ιράν, έφτασαν οδικώς στην Τουρκία, όπου διέμεναν για δύο περίπου χρόνια. Στην Ελλάδα εισήλθαν παράτυπα περί τις αρχές του 2020. Πραγματοποίησαν το ταξίδι τους με τη βοήθεια διακινητή.

4. Σε σχέση με τις συνθήκες στις οποίες εκτέθηκαν στην Τουρκία, ανέφεραν συνοπτικά ότι στην Τουρκία εργάστηκαν παράτυπα τόσο ο προσφεύγων όσο και η σύζυγός του, ότι αιτήθηκαν οικογενειακώς διεθνούς προστασίας και οι τουρκικές αρχές τους χορήγησαν κάποιο νομιμοποιητικό έγγραφο ("kimlik"), το οποίο όμως δεν τους επέτρεπε να μετακινηθούν εκτός της πόλης διαμονής τους και δεν τους εξασφάλιζε πρόσβαση στην υγειονομική περίθαλψη και στην εκπαίδευση. Ο λόγος που έφυγαν από τη Τουρκία ήταν ότι δεν αισθάνονταν ασφαλείς, καθώς οι άνθρωποι που τους εχθρεύονταν στο Αφγανιστάν τους παρενοχλούσαν και στην Τουρκία (χτυπώντας τη νύχτα την πόρτα του σπιτιού τους) και η τουρκική αστυνομία αρνήθηκε να τους προστατέψει.

5. Συνακόλουθα, αμφότεροι εξέφρασαν τη απροθυμία τους να επιστρέψουν στην Τουρκία, καθώς φοβούνται για την ασφάλειά τους. Σημείωσαν, ακόμη, ότι δεν διαθέτουν οποιοδήποτε υποστηρικτικό δίκτυο στη χώρα αυτή.

6. Τέλος, ο προσφεύγων κατέθεσε έγγραφα ταυτοποίησης (tazkeera) αυτού και της κόρης του, ██████████ καθώς και ιατρικά έγγραφα που αφορούν στον γιο του, ██████████ και ειδικότερα: α) τις από 19.2.2020 και 19.05.2020 γνωματεύσεις από το Γ.Ν. Παιδών Αθηνών, σύμφωνα με τις οποίες ο παραπάνω πάσχει από εμμένουσα μετατραυματική κεφαλαλγία, β) δύο εξιτήρια από το ως άνω Νοσοκομείο μετά από σχετικές νοσηλείες (από 17-2-2020 έως 20-2-2020 και ακολούθως στις 28-2-2020), γ) την από 13.02.2020 φόρμα παραπομπής/διακομιδής αυτού σε νευρολογική κλινική και δ) το από 19-2-2020 παραπεμπτικό για εξέταση MRI εγκεφάλου.

III. Νομικό Μέρος

1. Στο άρθρο 1Α παρ.2 της από 28.7.1951 Διεθνούς Σύμβασης της Γενεύης «Περί της Νομικής Καταστάσεως των Προσφύγων» [κυρωθείσας με το ν.δ.3989/1959 (Α'209)], όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 παρ.2 του από 31.1.1967 Πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης [κυρωθέν με τον α.ν.389/1968 (Α' 125)], ορίζεται ότι ως πρόσφυγας νοείται κάθε πρόσωπο το οποίο «συνεπεία δικαιολογημένου φόβου διώξεως λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων ευρίσκεται εκτός της χώρας της οποίας έχει την υπηκοότητα και δεν δύναται ή, λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να απολαύη της προστασίας της χώρας ταύτης». Περαιτέρω, η Συνθήκη του Άμστερνταμ της 2ας Οκτωβρίου 1997, η οποία κυρώθηκε με τον ν.2691/1999 (Α' 47), εισήγαγε στη Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας το άρθρο 63, δυνάμει του οποίου θεσπίσθηκε αρμοδιότητα για τη θεσμοθέτηση μέτρων εναρμόνισης των εθνικών πολιτικών περί ασύλου προς τον σκοπό εγκαθίδρυσης ενός ευρωπαϊκού συστήματος χορήγησης ασύλου, ώστε να παρέχεται το κατάλληλο καθεστώς σε οποιονδήποτε υπήκοο τρίτης χώρας χρήζει διεθνούς προστασίας και να εξασφαλίζεται η τήρηση της αρχής της μη επαναπροώθησης, σε συμφωνία με τη Σύμβαση της Γενεύης της 28ης Ιουλίου 1951 και το Πρωτόκολλο της 31ης Ιανουαρίου 1967 περί του καθεστώτος των προσφύγων, καθώς και με άλλες συναφείς συμβάσεις (βλ. ήδη άρθρο 78 της Συνθήκης Λειτουργίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης). Επί της νομικής αυτής βάσης εκδόθηκαν διάφορες οδηγίες, μεταξύ των οποίων, οι ήδη ισχύουσες 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, «σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας» (ΕΕ L 337) και 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, «σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας» (ΕΕ L 180). Με την πρώτη οδηγία θεσπίζονται κοινά κριτήρια για τον προσδιορισμό των προσώπων που χρήζουν διεθνούς προστασίας και καθορίζεται το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας, ενώ με τη δεύτερη οδηγία θεσπίζεται ενιαία διαδικασία ασύλου με κοινές εγγυήσεις που εξασφαλίζουν υψηλές προδιαγραφές ασφαλείας και δίκαιες και αποτελεσματικές διαδικασίες κατά τη χορήγηση καθεστώτος διεθνούς προστασίας (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 7, 8 και 12). Οι ως άνω οδηγίες μεταφέρθηκαν στην εσωτερική έννομη τάξη με διάφορα νομοθετήματα και ήδη με τον ν.4636/2019 «Περί Διεθνούς Προστασίας και άλλες διατάξεις» (Φ.Ε.Κ. Α' 169 και διόρθωση σφαλμάτων στο Φ.Ε.Κ. Α' 173), που ισχύει από 1ης-1-2020 (άρθρο 125), καταλαμβάνοντας την εξεταζόμενη περίπτωση.

2. Ειδικότερα, ο ν.4636/2019 (όπως τροποποιήθηκε και με τον ν.4686/2020, Φ.Ε.Κ. Α' 96/12-5-2020) προβλέπει, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα: Στο **άρθρο 2** (άρθρο 2 της Οδηγίας 2011/95/ΕΕ) ότι «α)... β) «αίτηση διεθνούς προστασίας» ή «αίτηση ασύλου» ή «αίτηση» είναι η αίτηση παροχής προστασίας από το Ελληνικό Κράτος που υποβάλει ο υπήκοος τρίτης χώρας ή ο ανιθαγενής με την οποία ζητά την αναγνώριση στο πρόσωπό του της ιδιότητας του πρόσφυγα, σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης, ή τη χορήγηση καθεστώτος επικουρικής προστασίας... γ)...δ) ...ε) «πρόσφυγας» είναι ο υπήκοος τρίτης χώρας ο οποίος, συνεπεία βάσιμου φόβου δίωξης λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, πολιτικών πεποιθήσεων ή συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα, βρίσκεται εκτός της χώρας της ιθαγένειάς του και δεν μπορεί ή λόγω του φόβου αυτού δεν επιθυμεί να θέσει εαυτόν υπό την προστασία της εν λόγω χώρας ή ο ανιθαγενής ο οποίος, βρισκόμενος εκτός της χώρας της προηγούμενης συνήθους διαμονής του για τους ίδιους προαναφερθέντες λόγους, δεν μπορεί ή λόγω του φόβου αυτού δεν επιθυμεί να επιστρέψει σε αυτήν και στον οποίο δεν έχει εφαρμογή το άρθρο 12, στ) «καθεστώς πρόσφυγα» είναι η αναγνώριση από την αρμόδια ελληνική αρχή ενός υπηκόου τρίτης χώρας ή ανιθαγενούς ως πρόσφυγα, ζ) «πρόσωπο που δικαιούται επικουρική προστασία» είναι, με την επιφύλαξη του άρθρου 17, ο υπήκοος τρίτης χώρας ή ο ανιθαγενής που δεν πληροί τις προϋποθέσεις για να αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας αλλά στο πρόσωπο του συντρέχουν ουσιώδεις λόγοι από τους οποίους προκύπτει ότι αν επιστρέψει στη χώρα της καταγωγής του ή, στην περίπτωση ανιθαγενούς, στη χώρα της προηγούμενης συνήθους διαμονής του, κινδυνεύει να υποστεί σοβαρή βλάβη κατά την έννοια του άρθρου 15 και που δεν μπορεί ή λόγω του κινδύνου αυτού δεν επιθυμεί να θέσει εαυτόν υπό την προστασία της εν λόγω χώρας, η) «καθεστώς επικουρικής προστασίας» είναι η αναγνώριση από την αρμόδια ελληνική αρχή ενός υπηκόου τρίτης χώρας ή ανιθαγενούς ως δικαιούχου επικουρικής προστασίας, θ)..." Στο άρθρο 4 (άρθρο 4 της Οδηγίας 2011/95/ΕΕ) ότι «1. [...] 2. [...] 3. Η αξιολόγηση της αίτησης διεθνούς προστασίας γίνεται σε εξατομικευμένη βάση και περιλαμβάνει τη συνεκτίμηση: α) των συναφών στοιχείων που σχετίζονται με τη χώρα καταγωγής, κατά το χρόνο λήψης της απόφασης, συμπεριλαμβανομένης της νομοθεσίας της χώρας αυτής και του τρόπου εφαρμογής της, β) των συναφών δηλώσεων και των εγγράφων που υπέβαλε ο αιτών, συμπεριλαμβανομένων των στοιχείων που επικαλείται σχετικά με το αν έχει ήδη ή ενδέχεται να υποστεί δίωξη ή σοβαρή βλάβη, γ) της ατομικής κατάστασης και των προσωπικών περιστάσεων του αιτούντος, όπως το προσωπικό ιστορικό, το φύλο και η ηλικία, ώστε να εκτιμηθεί αν, βάσει των προσωπικών περιστάσεων του αιτούντος, οι πράξεις στις οποίες έχει ήδη εκτεθεί ή θα μπορούσε να εκτεθεί ισοδυναμούν με δίωξη ή σοβαρή βλάβη, δ) του ενδεχόμενου

οι δραστηριότητες του αιτούντος από τότε που εγκατέλειψε τη χώρα καταγωγής του να ανελήφθησαν με αποκλειστικό ή κύριο σκοπό τη δημιουργία των απαραίτητων συνθηκών για την υποβολή αίτησης διεθνούς προστασίας, ώστε να εκτιμηθεί αν ο ενδιαφερόμενος θα εκτεθεί, συνεπεία των δραστηριοτήτων αυτών, σε δίωξη ή σοβαρή βλάβη σε περίπτωση επιστροφής του στην εν λόγω χώρα, ε) εάν θα ήταν εύλογο να αναμένεται ότι ο αιτών θα θέσει εαυτόν υπό την προστασία άλλης χώρας την ιθαγένεια της οποίας θα μπορούσε να διεκδικήσει. 4. [...]» Στο άρθρο 15 (άρθρο 15 της Οδηγίας 2011/95/ΕΕ) ότι «Η σοβαρή βλάβη συνίσταται σε: α) θανατική ποινή ή εκτέλεση, ή β) βασανιστήρια ή απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση ή τιμωρία του αιτούντος στη χώρα καταγωγής του, ή γ) σοβαρή και προσωπική απειλή κατά της ζωής ή της σωματικής ακεραιότητας αμάχου λόγω αδιάκριτης ασκήσεως βίας σε καταστάσεις διεθνούς ή εσωτερικής ένοπλης σύρραξης». Στο άρθρο 84 (άρθρο 33 της Οδηγίας 2013/32/ΕΕ) ότι «1. Οι Αρχές Απόφασης, με σχετική απόφαση, απορρίπτουν αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη, εφόσον: α. [...] ή β. [...] γ. [...] δ. μία χώρα, που δεν είναι κράτος μέλος, θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για τον αιτούντα σύμφωνα με το άρθρο 86 του παρόντος...» Στο άρθρο 86 (άρθρο 38 της Οδηγίας 2013/32/ΕΕ) ότι «1. Μια χώρα θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για έναν συγκεκριμένο αιτούντα, όταν πληρούνται σωρευτικά τα εξής κριτήρια: α. Δεν απειλούνται η ζωή και η ελευθερία του λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα ή πολιτικών πεποιθήσεων, β. η χώρα αυτή τηρεί την αρχή της μη επαναπροώθησης, σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης, γ. δεν υπάρχει κίνδυνος σοβαρής βλάβης, για τον αιτούντα κατά το άρθρο 15 του παρόντος νόμου, δ. η χώρα αυτή απαγορεύει την απομάκρυνση κάποιου, σε χώρα όπου κινδυνεύει να υποστεί βασανιστήρια ή σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία, όπως ορίζεται στο διεθνές δίκαιο, ε. υπάρχει η δυνατότητα να ζητηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα και στην περίπτωση που ο προσφεύγων αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας, να του χορηγηθεί προστασία σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης, και στ. ο προσφεύγων έχει σύνδεσμο με την εν λόγω τρίτη χώρα, βάσει του οποίου θα ήταν εύλογο για αυτόν να μεταβεί σε αυτή. Η διέλευση του αιτούντος από τρίτη χώρα μπορεί, σε συνδυασμό με συγκεκριμένες περιστάσεις που τον αφορούν, ιδίως (α) τον χρόνο παραμονής του σε αυτή, (β) ενδεχόμενη επαφή ή αντικειμενική και υποκειμενική δυνατότητα επαφής με τις αρχές, για πρόσβαση σε εργασία ή χορήγηση δικαιώματος διαμονής, (γ) ενδεχόμενη, προηγούμενη της διέλευσης, διαμονή όπως ενδεικτικά επισκέψεις μακράς διάρκειας ή σπουδές, (δ) ύπαρξη οποιωνδήποτε ακόμη και μακρινών συγγενικών δεσμών, (ε) ύπαρξη κοινωνικών ή επαγγελματικών ή πολιτιστικών σχέσεων, (στ) ύπαρξη ιδιοκτησίας, (ζ) σύνδεση με ευρύτερη κοινότητα, (η) γνώση της οικείας γλώσσας, (θ) γεωγραφική

εγγύτητα της χώρας καταγωγής, να θεωρηθεί ως σύνδεσμος του αιτούντος με την τρίτη χώρα, βάσει του οποίου θα ήταν εύλογο για αυτόν να μεταβεί σε αυτή. 2. [όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 16 του ν.4686/2020 (ΦΕΚ Α΄ 96)] Η συνδρομή των ως άνω κριτηρίων εξετάζεται ανά περίπτωση και για κάθε αιτούντα ξεχωριστά, εκτός αν η τρίτη χώρα έχει χαρακτηριστεί ως γενικά ασφαλής και εμπεριέχεται στον εθνικό κατάλογο ασφαλών τρίτων χωρών. Στην τελευταία αυτή περίπτωση ο αιτών διεθνή προστασία, δύναται να αντικρούει την εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας, επικαλούμενος ως λόγο το γεγονός ότι, η τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες στις οποίες αυτός ευρίσκεται. 3. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Προστασίας του Πολίτη και Εξωτερικών, η οποία εκδίδεται κατόπιν εισήγησης του Διευθυντή της Υπηρεσίας Ασύλου, καθορίζονται οι τρίτες χώρες που χαρακτηρίζονται ασφαλείς, σύμφωνα με το παρόν άρθρο, για ορισμένες κατηγορίες αιτούντων άσυλο, ανάλογα με τα χαρακτηριστικά τους (φυλετικά, θρησκευτικά, κ.ά.) για τους σκοπούς της εξέτασης αιτήσεων διεθνούς προστασίας. Τα στοιχεία (εσωτερικό νομοθετικό καθεστώς της τρίτης χώρας, διμερείς ή πολυμερείς διακρατικές συμφωνίες ή συμφωνίες της τρίτης χώρας με την Ευρωπαϊκή Ένωση, Απόφαση β΄ βαθμού/Αρ. Υπόθεσης 226603/Αρ. Ατομικού Φακέλου 05/000568147 8 καθώς και εσωτερική πρακτική), που λαμβάνονται υπόψη για την έκδοση της ανωτέρω Κοινής Υπουργικής Απόφασης, πρέπει να είναι επίκαιρα και να προέρχονται από έγκυρες πηγές ενημέρωσης, ιδίως από επίσημες διπλωματικές πηγές της ημεδαπής και της αλλοδαπής, την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Υποστήριξης για το Άσυλο, τη νομοθεσία των λοιπών κρατών - μελών σε σχέση με την έννοια των ασφαλών τρίτων χωρών, το Συμβούλιο της Ευρώπης, την Ύπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες. Ο καθορισμός επανεξετάζεται υποχρεωτικά τον Νοέμβριο κάθε έτους. Αν διαπιστώνεται σημαντική αλλαγή της κατάστασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε χώρα που έχει χαρακτηριστεί ως ασφαλής τρίτη χώρα, ο χαρακτηρισμός επανεξετάζεται το ταχύτερο δυνατό και προ της παρέλευσης έτους, κατά το προηγούμενο εδάφιο. Για κάθε απόφαση χαρακτηρισμού ενημερώνεται η Ευρωπαϊκή Επιτροπή 4. [...] 5. Όταν η ως άνω τρίτη χώρα δεν επιτρέπει στον αιτούντα να εισέλθει στο έδαφός της, η αίτησή του εξετάζεται επί της ουσίας από τις Αρμόδιες Αρχές Απόφασης. 6. [...]»

3. Κατ' επίκληση του ανωτέρω άρθρου 86 παρ. 2 και 3 του ν.4636/2019 εκδόθηκε η 42799/3.6.2021 (Φ.Ε.Κ. Β΄ 2425/7-6-2021) απόφαση των Υπουργών Εξωτερικών και Μετανάστευσης και Ασύλου, στο άρθρο μόνο της οποίας (όπως αυτό τροποποιήθηκε με το άρθρο μόνο της υ.α.οικ.458568/2021, Φ.Ε.Κ. Β΄ 5949/16-12-2021) ορίζεται ότι «Αποφασίζουμε την κατάρτιση εθνικού καταλόγου ασφαλών τρίτων χωρών... με την περίληψη σε αυτόν: Α. Της Τουρκίας ως ασφαλούς τρίτης χώρας, για

τις κάτωθι κατηγορίες αιτούντων διεθνούς προστασίας: α. Αιτούντες με χώρα καταγωγής τη Συρία β. Αιτούντες με χώρα καταγωγής το Αφγανιστάν γ. Αιτούντες με χώρα καταγωγής το Πακιστάν δ. Αιτούντες με χώρα καταγωγής το Μπαγκλαντές ε. Αιτούντες με χώρα καταγωγής τη Σομαλία. Β. [...] Γ. [...] Η ισχύς της απόφασης αυτής αρχίζει από τη δημοσίευσή της στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως».

4. Από τις ανωτέρω διατάξεις του άρθρου 84 του ν.4636/2019 προκύπτει ότι οι Αρχές Απόφασης απορρίπτουν αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη, εάν κρίνουν ότι, μεταξύ άλλων, μία χώρα θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για έναν συγκεκριμένο αιτούντα, σύμφωνα με το άρθρο 86 του ίδιου νόμου, το οποίο μεταφέρει τις αντίστοιχες προβλέψεις του άρθρου 38 της Οδηγίας 2013/32/ΕΕ. Το άρθρο 38 παρ. 2 της εν λόγω Οδηγίας παρέχει στα κράτη μέλη την ευχέρεια να καθορίσουν με κανόνες του εθνικού δικαίου τη μεθοδολογία που πρέπει να ακολουθούν οι αρμόδιες αρχές προκειμένου να κρίνουν ότι η έννοια της «ασφαλούς τρίτης χώρας» μπορεί να εφαρμοσθεί σε συγκεκριμένη χώρα ή συγκεκριμένο αιτούντα διεθνή προστασία. Η μεθοδολογία αυτή θα πρέπει να περιλαμβάνει εξατομικευμένη εξέταση του ασφαλούς χαρακτήρα της χώρας αυτής για τον εν λόγω αιτούντα και/ή τον εθνικό χαρακτηρισμό των χωρών που θεωρούνται ως γενικά ασφαλείς. Περαιτέρω, με το άρθρο 86 παρ. 2 εδαφ. β' του ίδιου νόμου προβλέφθηκε ότι αιτούντες διεθνή προστασία με καταγωγή από χώρες για τους πολίτες των οποίων ορισμένη τρίτη χώρα έχει καθοριστεί ως «ασφαλής τρίτη χώρα» έχουν το δικαίωμα να αντικρούσουν την εφαρμογή της έννοιας αυτής στην περίπτωση τους, προβάλλοντας ότι η εν λόγω τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής γι' αυτούς κάτω από τις συγκεκριμένες συνθήκες στις οποίες ευρίσκονται. Ενόψει των προβλέψεων αυτών, με το άρθρο μόνο της 42799/3-6-2021 κοινής απόφασης των Υπουργών Εξωτερικών και Μετανάστευσης και Ασύλου καθορίστηκε, κατ' εφαρμογή της εξουσιοδότησης που χορηγήθηκε με την παρ. 3 του άρθρου 86 του ανωτέρω νόμου, ότι η Τουρκία θεωρείται ως «ασφαλής τρίτη χώρα» για αιτούντες διεθνή προστασία με χώρα καταγωγής τη Συρία, το Αφγανιστάν, το Πακιστάν, το Μπαγκλαντές και τη Σομαλία.

5. Εξάλλου, κατά την έννοια των διατάξεων που προεκτέθηκαν, μία χώρα θεωρείται ως «ασφαλής τρίτη χώρα» για έναν αιτούντα διεθνή προστασία όταν πληρούνται σωρευτικά τα αναφερόμενα στο 38 της Οδηγίας 2013/32/ΕΕ και στο άρθρο 86 του ν.4636/2019 κριτήρια (ΔΕΕ C-564/18 σκ. 40, Σ.τ.Ε. 2347/2017 Ολ., σκ. 39), δηλαδή: α. δεν απειλούνται σε αυτήν η ζωή και η ελευθερία του αιτούντος λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα ή πολιτικών πεποιθήσεων, β. η χώρα αυτή τηρεί την αρχή της μη επαναπροώθησης, σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης, γ. Ο αιτών δεν διατρέχει σε αυτήν κίνδυνο σοβαρής βλάβης [δεν απειλείται με θανατική ποινή ή εκτέλεση, δεν κινδυνεύει να

υποστεί βασανιστήρια ή απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση ή τιμωρία και δεν απειλείται η ζωή και η σωματική του ακεραιότητα ως αμάχου λόγω διεξαγόμενης ένοπλης σύρραξης] δ. η χώρα αυτή απαγορεύει την απομάκρυνση κάποιου, σε χώρα όπου κινδυνεύει να υποστεί βασανιστήρια ή σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία, όπως ορίζεται στο διεθνές δίκαιο, ε. υπάρχει η δυνατότητα να ζητηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα και στην περίπτωση που ο αιτών αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας να του χορηγηθεί προστασία σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης, και στ. ο αιτών έχει σύνδεσμο με την εν λόγω τρίτη χώρα, βάσει του οποίου θα ήταν εύλογο για αυτόν να μεταβεί σε αυτή. Περαιτέρω, στο άρθρο 86 παρ. 5 του ν.4636/2019, με το οποίο μεταφέρεται στο εσωτερικό δίκαιο η αντίστοιχη πρόβλεψη του άρθρου 38 παρ. 4 της Οδηγίας, ορίζεται ότι όταν η τρίτη χώρα δεν επιτρέπει στον αιτούντα να εισέλθει στο έδαφός της, η αίτησή του εξετάζεται επί της ουσίας από τις Αρμόδιες Αρχές Απόφασης. Από το γράμμα της τελευταίας διάταξης συνάγεται ότι με αυτήν δεν τίθεται καταρχήν πρόσθετη προϋπόθεση για τον χαρακτηρισμό ορισμένης χώρας ως “ασφαλούς τρίτης χώρας” για ορισμένες κατηγορίες αιτούντων διεθνή προστασία και την απόρριψη ως απαράδεκτων των αιτήσεων διεθνούς προστασίας που αυτοί έχουν υποβάλει, αλλά το ζήτημα αυτό εξετάζεται στο στάδιο της εκτέλεσης της εν λόγω απόφασης απαραδέκτου. Ειδικότερα, εάν κατά το στάδιο αυτό η κριθείσα ως “ασφαλής τρίτη χώρα” αρνηθεί να επιτρέψει στον αιτούντα να εισέλθει στο έδαφός της, το απαράδεκτο αίρεται και η αίτησή του πλέον εξετάζεται στην ουσία από τις αρμόδιες Αρχές Απόφασης (βλ. σχετ. τις προτάσεις του Γενικού Εισαγγελέα στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-924 και C-925/19 σκ. 107 επ. και ιδίως σκ 114). Όταν, ωστόσο, κατά τον χρόνο εξέτασης ορισμένης αίτησης διεθνούς προστασίας είναι βέβαιο, λόγω της πρακτικής που ορισμένη χώρα ακολουθεί, είτε γενικά, είτε έναντι συγκεκριμένων κατηγοριών προσώπων, είτε και έναντι του αιτούντος ατομικά, ότι αυτή δεν πρόκειται να δεχθεί την είσοδο του αιτούντος στο έδαφός της, ενώ δεν μπορεί ούτε να πιθανολογηθεί ότι η στάση της αυτή πρόκειται να μεταβληθεί στο προσεχές μέλλον, τότε πρέπει να γίνει δεκτό ότι η σχετική αίτηση δεν επιτρέπεται να απορριφθεί ως απαράδεκτη. Και τούτο, διότι παρόμοια κρίση θα είχε ως μοναδικό αποτέλεσμα την άσκοπη καθυστέρηση της διαδικασίας εξέτασης της αίτησης, δεδομένου ότι στη συνέχεια, μετά την άρνηση της τρίτης χώρας να δεχθεί τον αιτούντα στο έδαφός της, η αίτησή του θα έπρεπε ούτως ή άλλως να εξεταστεί πλέον επί της ουσίας από τις αρμόδιες Αρχές Απόφασης. Η εν λόγω ερμηνευτική θέση θα αντιστρατευόταν την αρχή της ταχείας ολοκλήρωσης της σχετικής διαδικασίας, που κατοχυρώνεται με το άρθρο 31 παρ. 2 της Οδηγίας και αποσκοπεί, σύμφωνα με την 18η αιτιολογική σκέψη αυτής, στην εξυπηρέτηση τόσο του συμφέροντος των κρατών μελών, όσο και του συμφέροντος των αιτούντων (καθώς η υπέρμετρη καθυστέρηση

στην εξέταση των αιτήσεών τους παρατείνει αδικαιολόγητα την αβεβαιότητα ως προς την νομική τους θέση στο κράτος υποδοχής). Η ερμηνεία αυτή ενισχύεται από την διατύπωση της 44ης αιτιολογικής σκέψης της Οδηγίας, σύμφωνα με την οποία για την κατ' εφαρμογή των διατάξεων περί «ασφαλούς τρίτης χώρας» απόρριψη αίτησης διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτης πρέπει, μεταξύ άλλων, να "υφίστανται λόγοι για να θεωρηθεί ότι ο αιτών θα τύχει εισδοχής ή επανεισδοχής στην εν λόγω χώρα" και συνεπώς εξ αντιδιαστολής συνάγεται ότι, εάν υφίστανται λόγοι για να θεωρηθεί ότι ο αιτών δεν θα τύχει εισδοχής ή επανεισδοχής στην εν λόγω χώρα, δεν εφαρμόζονται οι διατάξεις περί «ασφαλούς τρίτης χώρας» και δεν απορρίπτεται η αίτησή του ως απαράδεκτη για τον λόγο αυτόν.

IV. Οι προβαλλόμενοι με την προσφυγή ισχυρισμοί

Με την κρινόμενη προσφυγή, ο προσφεύγων στρέφεται κατά της 221315/3-9-2021 απορριπτικής απόφασης και ζητά την ακύρωσή της για μια σειρά από λόγους που προβάλλει αναλυτικά. Μεταξύ αυτών υποστηρίζει ότι στην περίπτωση του τυγχάνει εφαρμογής η διάταξη της παρ. 5 του άρθρου 86 του ν.4636/2019, σύμφωνα με την οποία όταν η ασφαλής τρίτη χώρα δεν επιτρέπει στον αιτούντα την είσοδο στο έδαφός της, η αίτησή του εξετάζεται επί της ουσίας. Εν προκειμένω, η Τουρκία έχει αρνηθεί ήδη την επανεισδοχή της οικογένειάς του στο έδαφός της. Συγκεκριμένα, ο ίδιος και η οικογένειά του εισήλθαν στην ελληνική επικράτεια τον Ιανουάριο του 2020, δια των χερσαίων συνόρων του Έβρου και καταγράφηκαν αρχικά στο Κ.Υ.Τ. Φυλακίου (τούτο πιστοποιείται και από την 6634/2020-Α/122/3-2-2020 απόφαση του ΓΠΑΔ Ανατολικής Μακεδονίας-Θράκης). Στις 11 Φεβρουαρίου του 2020 οι αρμόδιες αστυνομικές αρχές απέστειλαν προς τις τουρκικές αρχές αίτημα επανεισδοχής αυτών, σε υλοποίηση του διμερούς Πρωτοκόλλου Επανεισδοχής Ελλάδας-Τουρκίας (ν.3030/2002, Φ.Ε.Κ. Α' 163/15-7-2002), το οποίο, όπως διατείνεται, είναι το μόνο που εφαρμόζεται στην περίπτωσή τους (και όχι η Κοινή Δήλωση ΕΕ.-Τουρκίας της 18^{ης} Μαρτίου 2016, η οποία αφορά στους επιστρεφόμενους από τα νησιά του Αιγαίου). Πλην όμως, η ως άνω αίτηση των ελληνικών αρχών δεν απαντήθηκε μέχρι σήμερα, όπως προκύπτει από τα σχετικά προσκομιζόμενα έγγραφα της ηλεκτρονικής αλληλογραφίας με την αρμόδια Μονάδα Επανεισδοχής (με πιο πρόσφατο το από 7-2-2022 απαντητικό έγγραφο του Διευθυντή της Διεύθυνσης Διαχείρισης Μετανάστευσης, Ταξίαρχου, ██████████). Έχει δε παρέλθει προ πολλού η τασσόμενη στον νόμο προθεσμία (άρθρα 6 και 8 του ν.3030/2002) για την πραγματοποίηση της επανεισδοχής τους στην Τουρκία. Προσέτι, είναι ευρέως γνωστό ότι η εφαρμογή του Πρωτοκόλλου Επανεισδοχής Ελλάδας-Τουρκίας έχει ανασταλεί από την πλευρά της Τουρκίας από το έτος 2018, απία για την οποία ουδείς

υπήκοος τρίτης χώρας έχει έκτοτε επιστρέψει στη χώρα αυτή. Ενόψει, συνεπώς, της τεκμαιρόμενης από τα παραπάνω σιωπηρής άρνησης της Τουρκίας να τους δεχτεί, μετά μάλιστα την πάροδο διετίας από την υποβολή του σχετικού αιτήματος, ο προσφεύγων ζητά να κριθεί η αίτησή του παραδεκτή και να εξεταστεί η υπόθεσή του στην ουσία.

V. Κρίση επί του παραδεκτού της αίτησης

Όπως έγινε δεκτό σε προηγούμενη σκέψη, όταν κατά τον χρόνο εξέτασης ορισμένης αίτησης διεθνούς προστασίας είναι βέβαιο, λόγω της πρακτικής που ορισμένη χώρα ακολουθεί είτε γενικά, είτε έναντι συγκεκριμένων κατηγοριών προσώπων, είτε και έναντι του αιτούντος ατομικά, ότι αυτή δεν πρόκειται να δεχθεί την είσοδο του αιτούντος στο έδαφός της, ενώ δεν μπορεί ούτε να πιθανολογηθεί ότι η στάση της αυτή θα μεταβληθεί στο προσεχές μέλλον, τότε πρέπει να γίνει δεκτό ότι η σχετική αίτηση δεν επιτρέπεται να απορριφθεί ως απαράδεκτη με την αιτιολογία ότι η ως άνω χώρα συνιστά «ασφαλή τρίτη χώρα» για τον εν λόγω αιτούντα, ακόμα και αν η χώρα αυτή πληροί τα ουσιαστικά κριτήρια που θέτουν το άρθρο 38 της Οδηγίας 2013/32/ΕΕ και το άρθρο 86 του ν.4636/2019. Στην προκειμένη περίπτωση, σύμφωνα με τα προσκομισθέντα έγγραφα (ειδικά δε το από 7-2-2022 απαντητικό έγγραφο του Διευθυντή της Διεύθυνσης Διαχείρισης Μετανάστευσης, Ταξίαρχου, ██████████), η Τουρκία έχει ήδη αρνηθεί σιωπηρά την επανεισδοχή του προσφεύγοντος και της οικογένειάς του στο έδαφός της, σε υλοποίηση του διμερούς Πρωτοκόλλου Επανεισδοχής Ελλάδας-Τουρκίας (ν.3030/2002, Φ.Ε.Κ. Α' 163/15-7-2002). Το γεγονός, εξάλλου, ότι έχουν παρέλθει δύο και πλέον έτη από την υποβολή του σχετικού αιτήματος των αρμόδιων ελληνικών αρχών (11 Φεβρουαρίου του 2020) δεν αφήνει περιθώρια να πιθανολογηθεί ότι η στάση αυτή της Τουρκίας θα μεταβληθεί στο προσεχές μέλλον. Ενόψει αυτών, η Επιτροπή κρίνει ότι μη νομίμως με την προσβαλλόμενη απόφαση απορρίφθηκε η από 24-11-2020 αίτηση διεθνούς προστασίας του προσφεύγοντος ως απαράδεκτη, με την αιτιολογία ότι η Τουρκία αποτελεί γι' αυτόν και τα τέκνα του ασφαλή τρίτη χώρα, κατά την έννοια του άρθρου 86 του ν.4636/2019. Για τον λόγο αυτό πρέπει, κατ' αποδοχή της κρινόμενης προσφυγής, να ακυρωθεί η εν λόγω απόφαση, η δε Επιτροπή να διακρατήσει και να κρίνει στην ουσία την ένδικη αίτηση διεθνούς προστασίας. Δεδομένου, ωστόσο, ότι ο προσφεύγων δεν έχει υποβληθεί σε συνέντευξη σχετικά με τους λόγους που τον οδήγησαν στην απόφαση να εγκαταλείψει τη χώρα καταγωγής του (η συνέντευξη στην οποία υποβλήθηκε αφορούσε μόνο το ζήτημα εάν η Τουρκία αποτελεί ασφαλή χώρα για εκείνον), η Επιτροπή κρίνει αναγκαία την αναβολή εξέτασης της ουσίας της υπόθεσης και την κλήση του προσφεύγοντος σε προφορική ακρόαση ενώπιόν της,

σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 97 παρ.3 και 4 του ν.4636/2019, κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας. Για τον ίδιο λόγο κρίνεται σκόπιμη η κλήση σε προφορική ακρόαση και της μεγαλύτερης κόρης του προσφεύγοντος,

██████████

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δέχεται την προσφυγή.

Ακυρώνει τη 221315/3-9-2021 απόφαση του Περιφερειακού Γραφείου Ασύλου Πειραιά.

Διακρατεί και εξετάζει την από 24-11-2020 αίτηση διεθνούς προστασίας του προσφεύγοντος.

Αναβάλλει την έκδοση οριστικής απόφασης επί της ουσίας της υπόθεσης.

Ορίζει ως ημερομηνία συνέντευξης του προσφεύγοντος και της μεγαλύτερης κόρης του, ██████████ ενώπιον της 3ης Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών, την 11η Ιουλίου 2022, ημέρα Δευτέρα και ώρα 11.30 π.μ.

Παραγγέλλει την κλήτευση του προσφεύγοντος και της ως άνω κόρης του, η οποία πρέπει να διενεργηθεί δέκα (10) ημέρες πριν από τη διεξαγωγή της προφορικής ακρόασης.

Η απόφαση εκδόθηκε στην Αθήνα, στις 16 Ιουνίου 2022.

Η Πρόεδρος της Μονομελούς Σύθεσης
ΕΥΔΟΧΙΑ ΓΟΥΔΙ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΔΔ
15.06.2022 21:58

Ευδοξία Γουδή

Κατά της απόφασης αυτής μπορεί να ασκηθεί Αίτηση Ακύρωσης ενώπιον του κατά τόπον αρμόδιου Διοικητικού Πρωτοδικείου εντός 30 ημερών από την επίδοσή της (άρθρα 108, 109 του ν.4636/2019 και άρθρο 15 ν.3068/2002, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 115 του ν.4636 /2019).

Your application for international protection (refugee status or subsidiary protection) is rejected. You have the right to appeal this decision before the competent Administrative Court

of First Instance, within 30 days from its notification (articles 108 and 109 Law 4636/2019, article 15 Law 3068/2002).